

[Dupont.]

Det har glædet mig, at der i §§ 41 og 42 fastsættes fortsat forældrepræsentation, ligesom det er hensigten, at ministeren skal bemyndiges til at foretage en revision af bekendtgørelsen om tilsynet med skolerne. Det må imidlertid henstilles, at der gives forældrene ret til mere end 1 repræsentant.

Samarbejdet mellem hjem og skole er i dette lovforslag ligesom i den danske lov i alt for ringe grad blevet tilgodeset. Som det grønlandske lovforslag går foran i spørgsmålet om indførelse af børnehaveklasse, havde der jo ikke været noget i vejen for også at gå foran, når det gælder formålsparagraffen. Det ville være rart, om det blev fastslået, at der skal etableres et samarbejde mellem hjem og skole, ikke mindst i et område som det grønlandske, hvor såvel skolen som hjemmet må formodes at have virkelig gavn af et samarbejde.

I formålsparagraffen kunne der vel også blive plads til at sige to ord om opdragelse til demokrati. Jeg ved meget vel, at der her kan henvises til den blå betænkning, men det er nu alt sammen mere sikkert, hvis det placeres i loven.

Under dette skolelovsforslags tilblivelse har der været ført en kraftig debat om grønlandsk sprog og kultur. Det kunne til tider se ud, som om lovforslaget slet ikke tilgodeser de sproglige og kulturelle aspekter, men det er jo ingelunde tilfældet, idet der gives mulighed for undervisning fra 1. til 5. klassestrin i grønlandsk.

Rektor Chr. Stærmose har grundigt sat denne diskussion på plads, idet han i Grønlandsposten den 29. april 1965 skriver:

„Skal skolen stille efter at føre eleverne frem til standpunkter, så de kan gå ind i erhvervsuddannelsen og højere uddannelse på lige fod med andre danske, eller skal vi stille mod erhvervsuddannelser, der kun kan gælde i Grønland? Man kan beklage, at kulturen ændrer sig, at gamle traditioner og skikke forsvinder i fremskridtets malstrøm. På den anden side anser jeg det ikke alene for nytteløst, men

også skadeligt at lade ungdommen bygge på fortidens vaner og traditioner, idet de kommer ud af takt med udviklingen og kun bliver tilskuere i stedet for medarbejdere i den.“

Jeg kan anbefale lovforslaget til velvillig behandling. Selv om jeg nok ved, at folkettingen i almindelighed behandler de grønlandske lovforslag sådan, at de, når de er anbefalet af landsrådet, går hurtigt igennem tinget, må jeg på baggrund af det fremførte anbefale, at der bliver tid til en grundig gennemgang og undersøgelse af forholdene omkring dette lovforslag. For Grønlands børn og unge gælder det om at få en skolelov, der på rationel måde kan føre dem frem til en ligestilling med dansk ungdom. Det gælder i teknisk som merkantil og administrativ henseende, at de må føres frem til at kunne styre deres egne anliggender. Det er nok muligt, der i arbejdet herfor ryger nogle kulturelle traditioner, men der er ingen tvivl om, at grønlænderne gennem en god uddannelse alligevel vil vise deres særpræg og egenart. Derfor skal dette lovforslag også have en grundig behandling.

Poul Hansen (Grønå): Da mit parti har fundet det rimeligt at vælge to ordførere, en for hvert lovforslag, skal jeg sige et par ord om ungdomsklubber i Grønland.

Når de stramme vilkår for offentlige investeringer tages i betragtning, dækker lovforslaget om ungdomsklubber i Grønland utvivlsomt det, der er muligt, når ministeren for Grønland vil afhjælpe blot et minimum af behovet for ungdomsklubber i Grønland. Ifølge lovforslaget skal der oprettes én klub om året i 5 år til en pris af 900.000 kr. og i nye lokaler. Det er ikke billigt at bygge i Grønland, ja, det er måske endda så dyrt, at grønlænderne under deres udvikling til moderne borgere i det danske samfund alene derved vil rammes af et alvorligt handicap, som vi endnu ikke formår helt at overvinde. Alligevel virker det forstemmende, at Danmark med sin forholdsvis langt højere levestandard, sin store bil-